

## Wint de liefde?

Bijdrage aan Regenboogviering in de Vredesweek, Haarlem 19 september 2021  
Johan Schelling, op persoonlijke titel

Als ik naar een conferentie ga  
doe ik nette schoenen aan – geen sneakers of zo.

Als ik publiek moet optreden  
trek ik een nette broek aan – geen spijkerbroek met scheur.

Als ik naar de kerk ga, nog wel naar de Bavo,  
draag ik netjes een overhemd – geen t-shirt, zeker niet met merkreclame.

Anders voel ik me ongemakkelijk.

-

In deze kleren  
sta ik hier dus voor jullie  
in mijn ongemak.

Net zoals ik een paar jaar terug  
in de Doopsgezinde Kerk zat.  
Bij de voorstelling *Four drags and a funeral*.  
Over vier mensen uit Amsterdam  
die zich zo als drags gedroegen  
als ik nog nooit had gezien.  
En over een man uit Biggekerke  
die zich zo als dominee gedroeg  
als ik maar al te vaak had gezien.  
Zelfs bij een begrafenis...

Ongemak tot de zesde macht.

-

En toen zat ik ook nog te kijken naar 'strijd'.  
Vechten om gezien te worden.  
Vechten om je waardigheid te behouden.  
Vechten om de ander voor jezelf te winnen.  
Vechten om een lijk – bijna letterlijk.

En ik zag: het was maar een toneelstuk.  
Maar ik voelde: zo gaat het echt.  
En ik dacht: zo wil ik dat niet.  
Maar ik voelde: zo doe ik het wel.  
En ik hoopte: dat kan toch anders?  
Maar ik voelde: dat had je gedacht!  
En ik probeerde nog: en de liefde dan?

Maar ik voelde ongemak: deze strijd verliest de liefde...

-

Wint de liefde?

Ik ben bang van niet.

Want om te winnen

denk je aan vechten.

'Wint de liefde?'

klinkt voor mij naar strijd

en gaat zomaar over lijken...

Zoals in dat toneelstuk

dat meer voorstelde dan ik zag.

Ik werd mij bewust van mijn eigen 'theater'

in kleding, mening, uiting.

Ik keek achter mijn eigen coulissen

en zag mij opgroeien op Walcheren.

Ik merkte hoe Drags knipoogden

naar mijn panelen en attributen.

"God zij dank!"

zeg ik daar graag bij hier in de kerk.

Want dat gebeurde:

ik voelde mij aangepakt als van Hogerhand!

En ik liet mij aanspreken!

Bij het nagesprek zat ik in een klein panel.

Ik kreeg de microfoon en vertelde

van mijn opgroeien als gereformeerde jongen in Middelburg bij Biggekerke,

van mijn onbekendheid met seksuele diversiteit,

van mijn opleiding als beschermende panelen,

van mijn oordelen als vertrouwde attributen,

van mijn ongemak als predikant.

Onder het oppervlak van mijn 'theater'

schuilt het ongemak van onveilig voelen,

de angst voor onhandigheid en pijn in omgang...

Als ik een ander ontmoet die anders is,

ben ik zomaar bang mezelf te zijn!

Ik ben voor mezelf onveilig.

En waar het onveilig is

ga je vechten om jezelf veilig te stellen.

En waar wordt gevochten

is mijn liefde al gevlucht.

-

Maar dat, lieve mensen, is niet natuurlijk!

Zo kom je niet ter wereld:

onveilig voor jezelf!  
Wantrouwen aan jezelf  
is niet aangeboren, maar aangeleerd.  
Onnatuurlijk.

Diep van binnen  
klopt je hart  
voor je eigen lijf,  
voor je eigen identiteit,  
voor je eigen diversiteit.

Diep van binnen  
klop ik met mezelf.  
Dat is liefde.

En die liefde  
valt te winnen!  
Zo speel ik even met dat woord: winnen.  
Winnen is ook ontginnen; ontwikkelen; oogsten.  
En zo valt liefde te winnen  
onder het oppervlak  
van ons theater.

Als ik bereid ben  
mijn ongemak te onthullen  
van achter het masker van kleding, mening, uiting.  
Als ik  
mijn liefde win, ontgin, ontwikkel en oogst.  
Als ik  
mijzelf herken in de dominee van Biggekerke.  
Als ik  
mijzelf ben bij *Four Drags and a funeral!*  
Dan wint de liefde terrein!

-

Ik zit deze zomer op de camping voor onze tent.  
Ik kijk op: de buurjongen loopt langs.  
Hij heeft een zwart T-shirt met een groot wit *Nike*-symbool  
en daarboven de regenboogvlag.  
Dat shirt wil ik ook, dacht ik.  
Voor als ik ga spreken in de Bavo.

Het werd een T-shirt van de Zeeman.

En het zit me ongemakkelijk.  
Ik vind het pijnlijk dat de regenboog  
als symbool voor het kwetsbare thema diversiteit  
wordt gebruikt in de strijd van de reclame.  
Of het nou *Nike* is of *Zeeman*:

waar het kapitaal vecht, vlucht de liefde.  
Maar ik draag het wel: mijn ongemak  
dat ik bereid ben te voelen  
nu ik spreek in de Bavo.

In een spijkerbroek met scheur: onfatsoen  
dat ik bereid ben te voelen  
nu ik publiek optreed.

Op sneakers: ongepast  
dat ik bereid ben te voelen  
in deze viering.

Want alle gevoelens in je,  
ook gevoel van ongemak,  
kloppen van de liefde  
die je zelf bent.

En als ik zo jou ontmoet  
in jouw veelkleurige diversiteit,  
en dan mijn eigen ongemak zelf voel  
en niet verstop in mijn stuk toneel,  
dan wint de liefde.